

# Jungfru Marie Kyrkogångsdag

## Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Matt. 13:31–33.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna festdags ämne, Kristi frambärande i Jerusalems tempel till människosläktets renande från alla synder, förkunnar för oss att vi, som på detta sätt renas, därmed – som vi bett i kollektbönen – *”alltid kunna komma inför ditt heliga ansikte, trygga och dig behagliga”*. Sedan Jesus har framburit sig i vårt ställe, sedan han gjort sig till syndare i syndares ställe, sedan han ställt sig under reningslagarna, förmår vi genom tron bestå inför Guds heliga och stränga dom, behöver inte frukta utan vet oss vara lika rena och Gud behagliga som vår ställföreträdare. Redan profeten Malaki förkunnar, hur denna underbara rening flödar fram av Sonens ankomst till templet:

*Och med hast skall han komma till sitt tempel, den Herre, som i åstunden, ja, förbundets ängel som I begären, se, han kommer, säger HERREN Sebaot ... Han skulle rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt HERREN offergåvor i rättfärdighet. (Mal. 3:1 ff.)*

Det är här verkligen Guds Son, som kommer, som kommer till *”sitt tempel”*, rest åt hans nådiga närvaro, och han kommer som sänd att upprätta det nya förbundet i sitt blod, vilket uttrycks och utropas i ämbetsnamnet *”förbundets ängel”*.

Detta förbundsslutande, denna underbara omvälvning, som skapar nya människor, heliga människor, sker i kommandet till templet, sker som ett utblottande offer under ringhetens gestalt. Jesus måste gå in under dödens dom, som låg i varje offer, också i den enkla offerhandlingen, där *”ett par turturduvor eller två unga duvor”* fick vara ersättning för den offerandes eget liv. Därför är kommandet till templet inte den härlighetsuppenbarelse, som med sin strålgång uppfyllde templet under gammaltestamentlig tid, utan just en närvaro under motsatsens gestalter enligt den himmelrikets lag, som Jesus uttalar i predikotexten: *”Minst av alla frön, men när det har växt upp, är det störst”*. Det barn, som i dag bärs fram i templet, är till punkt och pricka beskrivet av

Jesaja med orden: *”Han sköt upp såsom en ringa tening inför honom, såsom ett rotskott ur förtorkad jord”*. (Jes. 53:2) Davids hus är berövat all jordisk prakt och försatt i den yttersta fattigdom, så att det måste sägas: *”Men ett skott skall skjuta upp ur Isais avhuggna stam”*. (Jes. 11:1) Därtill hade det kommit, och just så och bara så kunde ett nytt förbund, våra synders förlåtelse, upprättas, förkunnas och skänkas oss genom evangelium och de heliga sakramenten.

Denna festdag skänker oss dock inte bara kunskap om vår frälsning utan också om det, varifrån vi måste frälsas. Många kristna tänker sig, att visserligen evangelium är en från himmelen nedsänkt uppenbarelse, men att Lagen, syndakännen, insikten om vår synd är vårt eget bidrag. Ändå är syndens makt just så stor, att vi utan Guds uppenbarelse inte förstår syndens djup och allvar, inte fattar arvsyndens verklighet. Det är alldeles som vår bekännelse säger: *”Denna arvsynd är ett så djupt ont fördärv i människans natur, att vi icke kunna fatta det med förståndet, utan måste tro det på grund av Skriftens uppenbarelse”*. (SKB, s. 322 f.) Genom den rening, som denna festdag beskriver, och som har sin plats just vid födelsen av ett barn, låter Gud oss besinna just detta, att

- I. **vi alla av naturen är kött av kött, utan härlighet,**
- II. **vi alla måste födas på nytt av Guds Ande genom dopet,**
- III. **vi alla intill dödens stund bär på arvsyndens börda.**

**I. Vi är alla av naturen kött av kött, utan härlighet.**

D. h. Skrift förkunnar med obarmhärtig klarhet arvsyndens verklighet. Konung David bekänner: *”Se, i synd är jag född, och i synd har min moder avlat mig”* (Ps. 51:7), och Jesus säger: *”Det som är fött av kött, det är kött”*. (Joh. 3:6) Dessa ord avkläder mig restlöst och en gång för alla alla anspråk på att något vara och sänker mig ned i den rätta, knäböjande ställning, utifrån vilken nåden låter sig mottagas. Varje hög-

mod tas så ifrån mig, och min syndabekännelse blir rätt, när jag på allvar kan läsa: "Jag fattig, syndig människa, som, med synd född ...". Mitt nedärvda, outrotliga syndafördärv ligger så uppenbart inför Guds ansikte och talar om nådens nödvändighet.

## **II. Vi alla måste födas på nytt genom Guds Ande i dopet.**

Det stycke kött, som är jag, har ingen egen kraft att lyfta sig in i Guds värld. Allt, som måste göras, är nödvändigtvis Guds sak, hans verk i dopet, som Jesus förkunnar samtidigt med läran om arvsyn- den:

*Om en människa icke bliver född av vatten och Ande, så kan hon icke komma in i Guds rike. Det som är fött av kött, det är kött; och det som är fött av Anden det är ande. (Joh. 3:5 f.)*

Så blir min frälsning en akt av oändlig barmhärtighet, av orsakslös godhet, av omotiverad kärlek, så att vi med aposteln måste bekänna:

*Då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar, som vi hade gjort, utan efter sin*

*barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i Den Helige Ande. (Tit. 3:5)*

## **III. Vi bär alla intill dödens stund på arvsyn- dens börda.**

Vad vi i dag har att förkunna om vårt onda fördärv gäller alla dagar intill dödens stora förvandling, då Gud bryter ned vår gamla människa. Den kristna andliga växten är att alltmer förstå den Skriftens sanning, som i dag bjuds oss, och att utifrån den alltmer förstå Guds barmhärtighets djup, nådens nödvändighet; att "HERRENS nåd är det, att det icke är ute med oss, ty det är icke slut med hans barmhärtighet. Den är var morgon ny..." (Klag. 3:22) Gud håller mig i dag i sina armar, på samma sätt som då jag bars till dopfunten, övertäckande min orättfärdighet med sin Sons rättfärdighet. Ingenting i mig är anledning därtill. Anledningen finns bara i Gud, som älskar mig, som har sänt sin Son för min skull, och som fött mig på nytt till sitt barn.

Amen.